

Núria Perea Domènech

Estimat avi Joan,

Se'm fa difícil escriure't sabent que no hi haurà retorn, però em fa il·lusió dedicar-te quatre línies i formar part d'aquest record.

Senyor Domènech, en Joan Domènech, així és com et coneixia la majoria de la gent. L'escriptor, el mestre, l'historiador, l'alcalde, el delegat de la Generalitat, el diputat, el president... tantes i tantes facetes que acompanyaven el teu nom. Un nom que jo sentia, però que no deia massa sovint, per mi sempre eres i continuaràs sent l'avi Joan.

Aquell avi enfeinat, que feia anar el teclat de nit mentre jo dormia i que sempre anava amunt i avall sortejant actes importants. Aquell que anava en corbata i samarreta imperi i que sempre duia l'agenda als pantalons i apuntava en lletra minúscula tot allò que li venia al cap. I el que a la butxaca de la camisa tenia quatre papers i un llapis esquifit per si, de sobte, calia apuntar quatre ratlles abans que quedessin en l'oblit.

Però malgrat tot, l'avi carinyós i divertit, aquell que tenia ganes de jugar al rummy, fer una partida d'escacs o ordenar segells i monedes amb paciència. Aquell que quan ens acomiadàvem li venien llàgrimes als ulls i feia moure els llavis mentre deia quatre bromes que volien suavitzar el moment.

Em vas ensenyar tantes i tantes coses, que només puc donar-te les gràcies. Gràcies per ser el meu còmplice en moltes ocasions, mestre i conseller en d'altres, gràcies per transmetre'm el teu esperit treballador i perseverant i gràcies per demostrar-me que en moments difícils una mica de sentit de l'humor fa que la vida sigui més lleugera i ens ajuda a tirar endavant.

Vas ser i continuaràs sent per mi un referent a seguir i estic convençuda que des d'allà on siguis m'acompanyaràs sempre. Sé que t'hauria fet moltíssima il·lusió veure tot això que t'hem preparat i que m'hauries dit: "Ai Núria, fes la teva i no t'atabalis, no vull donar-te feina", però deixa'm dir-te que haver treballat en aquest projecte m'ha fet plenament feliç i em sento orgullosa de poder-ho explicar.

Gràcies de tot cor, un petó al cel.